

Sumari

Introducció	5
1. Prehistòria d'un festival	11
2. Neix una criatura.....	27
3. Cap a la maduresa	55
4. Velocitat de creuer	99
5. Un procés en constant evolució	147
6. Les contradiccions ajuden a avançar	163
7. Del manifest al congrés.....	195
8. El cau de la transmissió	213
9. La cuina	225
10. L'expansió.....	235
11. La visibilització.....	247
Bibliografia.....	259
Índex onomàstic.....	261

Introducció

Si no recordo malament, jo vaig aparèixer per primer cop pel festival Tradicionàrius durant la seva segona edició, l'any 1989. Llavors treballava a la secció de “Cultura” del *Diari de Barcelona*, on també exercia com a crític musical. Un company de *El País*, Miquel Jurado, em va dir que al centre cívic L'Artesà de Gràcia s'estaven muntant uns saraus molt potents amb la música tradicional con a protagonista. Jo, que llavors em movia en altres àmbits estilístics, desconeixia aquell ambient i m'hi vaig apropar amb certa desconfiança. Hi vaig al·lucinar. Una gentada eminentment jove ballant com bojos al so d'uns ritmes elementals que semblaven tornar del passat per reivindicar-se plenament vius, en una iniciativa organitzada per una colla d'amants i practicants del folk que ni tan sols cobrava entrada. En aquella Barcelona provinciana i preolímpica que adorava el que venia de fora i rebutjava el que era propi, allò semblava un miracle. Va ser llavors quan em van presentar aquella mena d'antílder de l'operació, que, això no obstant, tenia el seu carisma, una figura prima i allargassada, Jordi Fàbregas, a qui ja havia conegut com a membre del trio Coses i del grup La Murga.

Passats trenta-dos anys, a l'hivern del 2021, he plorat la mort del Jordi perquè amb el temps havia esdevingut més que un interlocutor; ha sigut un amic, un company de mil batalles que em van permetre conèixer-lo, amb les seves forteses i les seves febleses; un guia que, malgrat el seu pessimisme congènit, mai no va acabar de defallir davant els inconvenients, que no han sigut pocs; una persona pacient, comprensiva i dialogant amb qui no sempre estava d'acord, però amb

qui era impossible barallar-se, i en definitiva un home que va encapçal·lar una missió gairebé impossible: dirigir un festival consagrat a la música d'arrel, a la seva conservació, a la seva renovació i sobretot a la seva difusió per tots els mitjans possibles.

Uns mesos abans del fatal desenllaç havia tingut l'oportunitat de dir al Jordi que pensava dedicar el meu proper llibre, aquest, a explicar la història i la transcendència del Tradicionàrius, i vull insistir en aquest concepte de transcendència perquè crec que ha sigut tan important com el fet que el festival s'hagi pogut desenvolupar fins assolir una consolidació que a hores d'ara està fora de dubte, ja que sense la seva existència probablement l'estat de salut de la música tradicional arreu dels Països Catalans no seria ni de bon tros la mateixa, i per això he intentat fer un retrat que va més enllà de l'esdeveniment, en el temps i en l'espai. Ell em va mirar amb aquells ulls condescendents i va contestar que li semblava una bona idea, tot i que va advertir-me dels riscos que implicava tal aventura, com així ha estat, atesa la quantitat d'informació que he hagut de manejar i de contrastar. Malauradament, poques setmanes després, el Jordi va morir i em va deixar sense poder aclarir amb ell molts aspectes d'aquest projecte.

Però afortunadament, ell no estava sol en aquesta empresa, perquè sempre havia treballat amb un equip ben sòlid. La gent del Centre Artesà Tradicionari (CAT), aquella altra gloriosa proposta que el 1993 va obtenir la gestió del centre cívic gracienc, i molts altres companys del gremi m'han ajudat a completar tants i tants forats i a resoldre tantes contradiccions en un treball que jo qualificaria de reportatge periodístic. Per això considero que aquesta és una obra coral, polifònica, en la qual brilla una veu solista, la del Jordi, perquè ell va ser l'hortolà que més va contribuir al conreu de la collita a què fa referència el títol d'aquest llibre, perquè tal com anava avançant en la seva redacció, la seva figura prenia més i més protagonisme.

La collita del Tradicionari. Història i transcendència d'un festival folk és la segona part d'una trilogia iniciada el 2019 amb *Inventari*. La

música folk als Països Catalans, del franquisme al Tradicionàrius (Pagès editors). Ara que ho penso, aquell llibre també es podria haver titulat “La llavor”, perquè això és el que van fer aquella colla de pioners que, arreu dels Països Catalans, des de mitjans del anys seixanta es van dedicar a recollir el que quedava de la tradició musical per recrear-la o per tornar a crear a partir d’aquesta arrel. Van sembrar una llavor que es va consolidar definitivament el 1988, per posar una data concreta al seu floriment.

Inventari s’acaba en el moment que s’inaugura el primer Cicle de Concerts de Música Tradicional i Popular barceloní, el 15 de gener del 1988. Aquest volum comença aquella mateixa nit, tot i que hi ha un necessari capítol previ que ens posa en antecedents, i es desenvolupa fins els prolegòmens de la 35a edició del festival, el 2022, ja sota la direcció de Carol Duran, quan encara no ha acabat de ser superada la pandèmia que tant de mal ha fet. I si tot va bé, encara hi haurà un tercer lliurament, centrat en molts altres aspectes de l’evolució de la música folk als Països Catalans viscuts durant les últimes quatre dècades, perquè no tot s’acaba amb el Tradicionàrius, ni de bon tros.

Vull remarcar que si hi ha una gran diferència entre el llibre que teniu a les mans i l’anterior es troba en el tractament del contingut, perquè si a *Inventari* intentava ser mínimament objectiu, aquesta vegada m’ha costat molt més de ser-ho i, francament, crec que no ho he aconseguit. Al cap i la fi, si des del 1989 vaig començar a assistir a les convocatòries del festival i a redactar-ne unes ressenyes amb un cert grau de simpatia que es va incrementar amb el temps, a partir del 1994 aquesta implicació va augmentar quan vaig dirigir l’espai *Rodasons* de Televisió de Catalunya i més endavant la revista *Folc*. També vaig acabar formant part de la seva pròpia programació sota el pseudònim de DJ Mussol —l’inventor de la disco-folk—, vaig elaborar un arbre genealògic de les formacions de folk el 1997 —més endavant, ampliat—, vaig representar al Tradicionàrius en trobades europees, i fins i tot vaig formar part de l’organització el 2004 de l’assemblea que va donar pas al Manifest per la Música de la Terra, amb la posterior compareixença de Jordi Fàbregas, Lluís Puig i jo mateix a la comissió

de Cultura del Parlament de Catalunya. Amb aquests precedents crec que de cap manera no es pot parlar d'objectivitat. Espero que em perdoneu.

Resumidament, *La collita del Tradicionàrius* està dividit en dues parts, precedides per una breu introducció històrica: una primera de tipus cronològic, on faig un repàs a les característiques de cadascuna de les seves edicions, i una segona de caire temàtic, on toco qüestions específiques sobre la filosofia i l'organització del festival, incloent-hi les seves polèmiques i les seves contradiccions, que déu-n'hi-do les que hi ha, la seva política educativa, expansiva i comunicativa, i la seva vida quotidiana. I si a la fi no n'extrec cap conclusió, és perquè el llibre és la pròpia conclusió. Com en el camí cap a Ítaca, el premi no és arribar a la meta, sinó el recorregut.

Ara hem d'aprendre a viure sense la presència del Jordi, tot i que cada cop que entro al CAT imagino que me'l trobaré parlant amb una veïna del barri, atenent una visita institucional, comentant un concert amb uns col·legues o prenent una Voll-Damm del temps al taulell del bar. I, més recentment, assistint, guitarra en mà, a les concentracions setmanals a la plaça de la Vila de Gràcia en demanda de l'amnistia i l'autodeterminació. Però la realitat és tossuda. Ell ja no hi és, i nosaltres sí. Ja fa temps que se succeeixen els homenatges en la seva memòria. Ho han fet a la seva vil·la natal, Sallent, al mateix CAT i a la festa major de Gràcia. I ves a saber quantes coses més, com ara l'homenatge efectuat a la IX Mostra de Gralles de Cervelló, el reconeixement ofert pels Ministrils del Camí Ral al Toc d'Inici de les últimes festes de la Mercè, o el concert del Pòrtic a la XXIV Fira Mediterrània de Manresa. Jo no em quedaré enrere i per primer cop vull dedicar un llibre, concretament a la persona que més idees m'ha aportat a l'hora d'escriure aquestes ratlles: l'estimat i enyorat Jordi Fàbregas, de qui he recollit declaracions seves efectuades en diverses entrevistes realitzades al llarg dels últims anys.

No puc acabar aquesta introducció sense agrair la col·laboració —per no dir complicitat— de tantes persones que han respost les meves preguntes —algunes efectuades l'any 2012 amb motiu del rodatge del documental sobre els 25 anys de Tradicionàrius, i d'altres, més recents—, començant pels actuals membres de la junta del CAT, Esteve León, Quim Soler, Tito Pelàez i Carol Duran, i molts més col·legues, entre altres Jordi Roura, Marcel Casellas, Toni Oró, Pep Fornés i, des de l'exili, Lluís Puig. Però, sobretot, vull donar les gràcies molt especialment a la companya del Jordi, Lola Capdevila, per atendre'm en moments tan delicats.

Una penúltima menció per a Andrea Moliner, de l'oficina de premsa del CAT, Àngels Serres, responsable del Servei de Documentació de Programes de Televisió de Catalunya, i Jordi Martí, cap de redacció del Grup Enderrock, perquè sé que han perdut molt de temps atenent les meves consultes. A tots tres, també, moltíssimes gràcies.

I finalment, ja fora de guió, un agraïment infinit a l'amic Pep Camps, per haver-me prestat el seu confortable pis del barri de la Ribera durant aquest estiu del 2021 per allotjar-m'hi i redactar aquest llibre, ja que a casa meva, al barri de la Salut, no era possible viure-hi per culpa d'unes complicades obres estructurals.

Però no us voldria avorrir més amb les meves històries. Passem pàgina. I que vagi de gust.

Barcelona, 21 de setembre del 2021

Prehistòria d'un festival

Qui hagi llegit els meus treballs anteriors *El Grup de Folk i Inventari* ja tindrà prou dades acumulades sobre l'evolució de la música d'arrel als Països Catalans des dels anys seixanta del segle passat. Però per a qui s'endinsi en aquest univers per primer cop he redactat un breu resum d'aquesta història musical, ja que el Tradicionàrius no surt del no-res i té els seus precedents sense els quals no es podria acabar d'entendre ni la seva filosofia, ni la seva transcendència arreu del territori.

A mitjans del segle xx, la situació de la música i la dansa tradicional als Països Catalans és ben bé desesperada. Malgrat unes poques excepcions, en molts casos conduïdes —o, millor dit, manipulades— pels depriments Coros y Danzas de la Sección Femenina, està en franc procés de museïtzació, si no de desaparició. A aquesta situació hi han contribuït diversos factors polítics, socials, econòmics i culturals. A Catalunya, amb el desenvolupament urbà i la decadència del món rural, s'ha produït la ruptura de la transmissió de la cultura popular i la tradició musical, que amb prou feines seran recuperades després de la mort del dictador Franco, el 1975. L'any 1959, però, té lloc a Barcelona l'aparició del moviment de la Nova Cançó, amb el col·lectiu Els Setze Jutges al capdavant. Alguns dels seus components inclouran en els seus repertoris temes tradicionals, com Josep Maria Espinàs, Maria del Mar Bonet, Joan Manuel Serrat i Rafael Subirachs.

Al marge de l'importantíssim rebombori generat per aquest moviment, el 1967, a la capital del Principat s'hi cou una certa efervescència musical que es manifesta mitjançant petits festivals universitaris

i recitals als centres parroquials. En aquesta conjuntura, ens trobem amb un jove seminarista, Jaume Arnella, que des de fa una temporada treballa en la confecció de cançons populars amb l'Equip Telstar 33, adreçats principalment als joves del moviment escolta. Aquests quaderns són editats a Barcelona per El Hogar del Libro i el seu èxit és tan gran que Arnella i alguns col·laboradors s'engresquen per enregistrar algunes cançons que seran editades per una nova companyia discogràfica, també creada per El Hogar del Libro. Així neix el segell Als 4 Vents, amb l'editor Àngel Fàbregas com a artífex i Arnella com a director musical.

A començaments del mateix 1967, l'Escola d'Arquitectura de Barcelona acull un festival folk en què coincideixen joves solistes i grups que entenen la música com un esdeveniment festiu i participatiu. Estan influïts per l'emergent *folk song* nord-americà de Pete Seeger, Bob Dylan, Joan Baez i companyia, també conreen el cançoner popular internacional i recuperen unes primeres mostres del patrimoni català. En el decurs de la trobada es posa la llavor del Grup de Folk. Entre aquesta gent hi ha un jove compositor i intèrpret que ja ha començat a cridar l'atenció. És Pau Riba, que juntament amb Jordi Pujol forma l'iconoclasta duet de cançó tradicional Pau & Jordi. També hi ha Albert Batiste, membre com el seu germà Jordi d'Els Tres Tambors, el primer grup que va fer música pop en català. Un altre és Xesco Boix, que ja ha col·laborat amb Arnella, i el seu germà Joan, que toca en una nova formació de folk, Falsterbo 3, amb Eduard Estivill i Amadeu Bernadet. També hi ha un altre parell de germans, Ramon i Consol Casajoana...

La confluència d'aquesta iniciativa amb el projecte discogràfic Als 4 Vents és inevitable. Com també és lògic que en molt poc temps s'afegeixin a l'empresa uns quants músics i cantants més o menys debutants que encara no s'han acabat d'ubicar estilísticament, com ara Maria del Mar Bonet, Ovidi Montllor, Jaume Sisa, Ramon Genís, Ricard Casals, Jaume Vallcorba-Plana, Montse Soler, Jordi Roura, Josep Maria Camarasa, Àngel Ciriza, Gabriel Jaraba, Josep Molí, Xavier Oliveras, Josep Simó, Joan Baixas, Ramon Armadàs i Oriol Tramvia,

fins arribar a un total de vint-i-set components que en un moment o altre van actuar amb el Grup de Folk en el seu breu, però intens, any i mig d'existència, que va assolir el zenit el 23 de maig del 1968 amb un festival històric al Parc de la Ciutadella de Barcelona.

Els dos discos editats pel Grup de Folk entre el 1967 i el 1968 constitueixen la matèria primera a partir de la qual van sorgir desenes de formacions de característiques semblants, sobretot a Catalunya i al País Valencià, que copiaven els repertoris del col·lectiu barceloní, enriquint-los amb material d'origen local o de creació pròpia.

El Grup de Folk es dissol en una diàspora de solistes i formacions que assoliran tota mena de formes d'expressió musical, entre elles, evidentment, les d'arrel tradicional, a la qual concretament es dedicaran Jaume Arnella, Xesco Boix i Jordi Roura. També van seguir un camí semblant el grup Falsterbo 3, més orientat cap al folk nord-americà, i Maria del Mar Bonet. El 1969, Arnella funda Els Sapastres i Roura munta Jordi & La Trepça i, una mica més endavant, La Baldufa, per acabar incorporant-se a Ara Va De Bo, formació creada pel Xesco amb la intenció d'adreçar-se al públic infantil. La transcendència d'Ara Va De Bo és decisiva, i no tan sols per la seva tasca educativa, ja que durant molt de temps serà ben bé l'únic grup en actiu de l'àmbit tradicional, i per les seves files passaran i es formaran molts dels músics que, a partir dels anys vuitanta, contribuiran a normalitzar l'escena folk catalana.

Entre el 1975 i el 1976, coincidint amb la incipient represa de la participació popular i la recuperació de tota mena de festes i tradicions, el panorama folk sembla que s'anima tímidament. Al teatre L'Aliança del Poble Nou, a Barcelona, una colla d'antics membres del Grup de Folk s'hi aplega per enregistrar un disc en directe. D'altra banda, Arnella i alguns membres d'Ara Va De Bo creen en el si d'El Sac de Danses, un altre centre també pioner, el nou grup El Sac de Cançons, amb l'objectiu de recuperar i divulgar les composicions i els balls tradicionals, duent a terme una important funció pedagògica. Però això no ho és tot, perquè Arnella també s'integra a la Cobla Cotó

Fluix —un altre grup tan efímer com decisiu—, Ara Va De Bo contribueix a l'aparició de La Corranda, que compta amb la veu de Dolors Laffitte, i Xesco Boix inicia la seva pròpia carrera en solitari, dedicat en exclusiva al públic infantil, juntament amb altres animadors que llavors començaven a seguir les seves passes i amb els quals va crear el col·lectiu Els Cinc Dits d'Una Mà. Malauradament, el Xesco morirà el 1984.

Mentrestant, també havien començat a passar coses a la resta dels Països Catalans. Algunes, de molt importants. A les Illes Balears i el País Valencià, a diferència del que va passar a Catalunya, hi va haver una continuïtat mínimament estable de la vida rural, i per tant de la tradició. Així doncs, a totes dues comunitats es van mantenir formes d'expressió musicals que han arribat fins als nostres dies sense gaire —o cap— interrupció. Són manifestacions que no han deixat d'exercir una important funció de cohesió social, mitjançant les bandes simfòniques, les festes de moros i cristians, les albaes, els bureos i el cant d'estil valencians, i el ball de bot, les sonades de xeremiers i ximbombers, els cossiers, les gloses i el cant redoblat propis de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera.

Per esbrinar els orígens de la revifalla de la música folk balear hem de situar-nos a Eivissa. A la Pitiusa gran, a mitjans dels anys seixanta, hi ha gent que ja es mou en aquest terreny, com Isidor Marí i Joan Marí, *Murenu*, que fan feina junts —en la línia del Grup de Folk, tot i que en desconeixen l'existència— i en solitari, fins que el 1973 amb Victori Planells creen el trio Uc.

D'Eivissa a Menorca. Allí, una colla de joves inspirats en el treball d'Uc funden el 1976 el grup Traginata, també dedicat a recuperar el patrimoni tradicional de l'illa. En poc temps faran tres discos, però acabaran dissolent-se el 1980. Al cap d'uns quants anys, S'Albaida en recuperarà el llegat.

Arribem a Mallorca, on la recuperació de la música tradicional trigarà una mica més a manifestar-se, tot i algunes aportacions de Ma-

ria del Mar Bonet, Guillem d'Efak, Els Valldemossa o Biel Majoral que actua amb la històrica colla de Biel des Cantó, Biel des Cargol i Tio Gori. És cert que han sobreviscut colles de xeremiers i ximbombers, que s'han continuat fent balls a pagès i que no s'han perdut els combats de glosadors, però el caràcter eminentment rural d'aquestes activitats les manté lluny de l'atenció pública.

A partir del 1977, l'Escola de Música i Danses de Mallorca, ubicada a Palma, va aplegar un nucli de joves músics decidits a treballar el repertori tradicional mallorquí del ball de bot aportant-li noves maneres. La cantant Marusa Cano i els grups Aliorna i Música Nostra van ser els encarregats d'obrir el camí per una reinterpretació més participativa del patrimoni musical insular, que ha tingut nombrosos continuadors, amb bandes com Sis Som —amb Bel Cerdà—, Al-Mayurqa —fundada per Toni Roig en abandonar Música Nostra—, Xiurell Elèctric, Ximbomba Atòmica —totes dues sorgides també de Música Nostra—, Herbes Dolces, Quart Creixent, Nou Romancer, Xaloc Música, Tramudança, Abeniara i tants d'altres, a més de l'ementat cantant Biel Majoral.

Anem al País Valencià. L'any 1975 debuta una formació que interpreta la música d'arrel pròpia adaptant-la a l'anomenada riproposta. Aquest grup és Al Tall, format per Vicent Torrent —antic membre de l'Equip València Folk, creat a finals dels seixanta a imitació del Grup de Folk barceloní—, Manolo Miralles i Miquel Gil. Al Tall crearà grans obres fent palès el seu interès per les músiques de la Mediterrània, pel si de la formació desfilaran molts instrumentistes, alguns dels quals desenvoluparan més endavant les seves pròpies carreres, com el mateix Miquel Gil, Eliseo Parra —que venia de tocar amb La Murga a Barcelona— o Ximo Caffarena. També a finals dels setanta apareixen altres propostes, com les de Pavesos, Carraixet o Saó.

A la Catalunya Nord, sota administració francesa des de mitjans del segle XVII, la situació política, social i cultural és ben diferent. Pel que fa a l'activitat musical vinculada a la tradició, cal retrocedir fins als anys seixanta per veure com ja cantava amb gran èxit Jordi Barre, i

també exercia com a veteraníssima cantautora Teresa Rebull, una catalana del sud exiliada. Més endavant, Pere Figueres i Gisela Bellsolà també conreen el cançoner popular, així com els col·lectius L'Agram i Guillem de Cabestany. A aquesta última formació pertany Matis Mazarico, un multiinstrumentista que durant anys ha treballat la música tradicional nord-catalana ben bé en solitari i amb el temps ha fundat els grups Crescendo i Els Ministrils del Rosselló. Altres companys de batalla, més joves, han sigut Ramon Gual, Frederic Guisset o Ives Gras, sense oblidar un Pascal Comelade que, dins la seva bastíssima obra, també ha conreat la cançó tradicional, sobretot amb Gerard Jacquet.

Aquest resum no seria complet sense una mínima referència a la recuperació dels instruments tradicionals que es va dur a terme paral·lelament a la divulgació dels cançoners populars rescatats. Alguns ja havien desaparegut o estaven en franca decadència. I també va ser cap a la segona meitat dels setanta que van començar a revifar i fins i tot a ressuscitar. Els que ho van fer amb més força van ser la gralla, a Catalunya, i la dolçaina, al País Valencià. També van tornar a sonar instruments que estaven en perill de desaparició com l'acordió diatònic —en aquest cas, des dels anys seixanta, gràcies a la tasca d'Artur Blasco—, el flabiol rural, el violí tradicional o la tarota. I en van reparèixer d'altres que havien desaparegut, com el sac de gemecs o la viola de roda. A Mallorca, les colles de xeremiers —de la família de les cornamuses, com els sacs de gemecs— i flabiols havien sobreviscut a la ruralia, però fins als noranta també van viure una mala època, com les flaütes i les castanyoles eivissenques, així com diversos instruments populars de percussió d'arreu dels Països Catalans.

La recuperació dels vells cançoners transmesos oralment, iniciada a la segona meitat del segle XIX i que l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya no va poder culminar a causa de l'esclat de la Guerra Civil, es va veure interrompuda fins a mitjans dels anys seixanta, quan, arreu del territori, una sèrie de persones, sense connexió entre elles

i de forma majoritàriament autodidacta, van començar a voltar a la recerca dels pocs vestigis que en quedaven. I malgrat tot, encara es van poder salvar molts testimonis, Arturo Blasco al Pirineu feu un ingent treball de recuperació. Alhora, uns quants músics rurals veteraníssims que havien après d'aquesta tradició oral i que van viure fins als anys noranta, van tenir l'oportunitat de transmetre els seus coneixements a les joves generacions. I una cosa semblant va passar amb la cançó improvisada, que també va córrer un perill seriós de desaparició, sobretot quan era realment espontània i no es tractava de modalitats folkloritzades i adaptades a les exigències del regim franquista.

Un altre apartat és el dels festivals vinculats a la música d'arrel o, com es va posar de moda a partir dels vuitanta, de *world music*. Potser la primera convocatòria d'aquesta mena celebrada als Països Catalans, tot i que amb un ambient del tot oficialista, va ser el Certamen Internacional d'Havaneres i Polifonia, que va tenir lloc el 1955 a Torrevella. I continuant amb el mateix gènere, el 1966 es va organitzar una trobada de cantaires a Calella de Palafrugell que va ser el pòrtic a la famosa Cantada d'Havaneres que encara es convoca actualment i que ha estat imitada arreu de la Costa Brava i en molts altres indrets.

Però la trobada que de fet marca l'inici de l'era dels festivals vinculats a la música d'arrel va ser l'organitzat el 1968 pel Grup de Folk al Parc de la Ciutadella de Barcelona, no només pel seu contingut sinó també per la seva concepció en forma de *happening*. Per això hi ha qui considera que aquest festival va marcar el camí no només a les convocatòries que es van multiplicar als anys setanta, com ara les Sis Hores de Canet o el Canet Rock —on s'hi van presentar molts artistes vinculats al folk— i els seus succedanis, sinó també a una forma de concebre aquesta mena d'espectacles multitudinaris i participatius, com ho van entendre Comediants, La Fura dels Baus i tantes altres companyies d'animació, fins arribar a les mateixes cerimònies dels Jocs Olímpics del 1992.

El projecte d'aquest llibre va ser premiat amb una Beca Montserrat Roig a la creació literària, atorgada per l'Ajuntament de Barcelona el 2020.

© del text: Ferran Riera Vives, 2022
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2022
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat

Primera edició: ?? de 2022
ISBN: 978-84-1303-334-1
DL: L 20-2022

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.